

ΖΕΦΗ ΣΥΡΙΒΛΗ

Συλλογή
περιστέρια

Η
ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ
ΤΗΣ
ΜΠΕΛΛΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Η εξαφάνιση της Μπέλλας

Γεννήθηκε στη Γερμανία. Σπούδασε διοίκηση επιχειρήσεων και marketing και εργάστηκε για αρκετά χρόνια σε αυτούς τους τομείς. Η μητρότητα στάθηκε αφορμή να θυμηθεί την αγάπη της για τις παιδικές ιστορίες. Έχει παρακολουθήσει κύκλους σεμιναρίων του Εθνικού Κέντρου Βιβλίου (ΕΚΕΒΙ) με θέμα το παιδικό βιβλίο, ενώ το 2012 εκ-

δόθηκε το πρώτο της βιβλίο για παιδιά. Καθώς πιστεύει στη δύναμη και στη μαγεία των βιβλίων, έχει δημιουργήσει και συντονίζει την Παιδική Λέσχη Ανάγνωσης στη Δημοτική Βιβλιοθήκη Φιλοθέης-Ψυχικού, ενώ παράλληλα συμμετέχει σε δράσεις φιλαναγνωσίας. Εκτός από τα βιβλία, αγαπάει τα ταξίδια, τις γάτες, τη ζωγραφική, το μπλε της θάλασσας, μα πάνω απ' όλα τους ανθρώπους που δεν έχουν σταματήσει να ονειρεύονται και να χαμογελούν. Εργάζεται στην Αθήνα, όπου ζει με τον σύζυγό της και τα τρία τους παιδιά.

ΖΕΦΗ ΣΥΡΙΒΛΗ

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΔΥΟ

*Η εξαφάνιση
της Μπέλλας*

Εικονογράφηση
ΔΕΛΑ ΣΤΡΟΥΤΣΗ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Περιστέρια – 207
Ζέφη Συρίδλη, *Η εξαφάνιση της Μπέλλας – σειρά: Μυστήρια για δύο*,
βιβλίο 1

Επιμέλεια-διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Εικονογράφηση: Λέλα Στρούτση

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Εκτύπωση: Νέα Γραφή

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και Ζέφη Συρίδλη, 2020

Copyright © για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2020

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2020

ΚΕΤ Γ998 ΚΕΠ 531/20 ISBN 978-960-16-8961-6

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στον Φίλιππο, στον Αλέξανδρο, στον Κωνσταντίνο
και σε όλους όσους σέβονται και αγαπάνε τα ζώα.*

Η πολυκατοικία μας

ο Νικόλας

Ιφικράτους

εδώ μένει
ο κύριος Σαλίμ

Η πλατεία

Το café του
μεσιέ Ζακ

Το μακάλικο
του Ανέστη

η Κανέλω

εδώ μένει η
κυρία Σμιθ

η Λένη

προς ποδηλατά

Λαέρτιου

προς Γαλάζιο Παπαγάλο

η Μπέλλα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣΕ ΚΑΙ ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΣΕ πλατιά, πολύ πλατιά. Τα πάντα είχαν γίνει σύμφωνα με το σχέδιο. Ευτυχώς τίποτα δεν είχε πάει στραβά. Κανένα πρόβλημα, εκτός από αυτό το φως που άναψε απότομα. Η δουλειά όμως είχε γίνει. Έπιασε το κινητό κι έστειλε μήνυμα. Η συνάντηση ορίστηκε για αύριο το βράδυ. Είχε επομένως καιρό να ξεκουραστεί και να χαλαρώσει. Όλα έπρεπε να γίνουν όπως τα είχαν συμφωνήσει. Μπήκε στο εστιατόριο Τα Τρία Παγόνια, έκατσε στο τραπέζι δίπλα στο παράθυρο και ζήτησε τον κατάλογο. Το ρολόι χτύπησε μεσάνυχτα. Τα σύννεφα έκρυψαν το φεγγάρι και ένας δυνατός αέρας άρχισε να φυσάει. Όλα πήγαιναν καλά. Κανένας δεν είχε υποψιαστεί τίποτα. Είχε προλάβει να σβήσει τον φακό έγκαιρα. Κοίταξε το ρολόι του. Ευτυχώς είχε χρόνο. Πολύ χρόνο ακόμα.

ΛΕΝΗ

ΜΠΗΚΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ με τη βαριά σιδερένια εξώπορτα που βρισκόταν στο νούμερο 15 της οδού Λαέρτου. Ακούμπησα λαχανιασμένη στους λεμονί τοίχους και περίμενα μερικά λεπτά. Αφού βεβαιώθηκα πως ο περιέργος τύπος που με είχε ακολουθήσει σε όλη τη διαδρομή είχε εξαφανιστεί, πήρα μια βαθιά ανάσα. Έπειτα ανέβηκα τρέχοντας ως τον τέταρτο όροφο και χτύπησα το κουδούνι της κυρίας Σμιθ. Μισάνοιξε διστακτικά την πόρτα και άρωμα λεβάντας με χτύπησε στα ρουθούνια.

«Α, χρυσό μου, εσύ είσαι, δε σε περίμενα σήμερα» είπε και μου έκανε νόημα να μπω. Με το που μπήκα στο διαμέρισμά της, ένιωσα αμέσως πολύ καλύτερα. Αυτό, βέβαια, κράτησε μόνο μερικά δευτερόλεπτα, για να μην πω κλάσματα δευτερολέπτου. Το πρόσωπο της κυρίας Σμιθ ήταν καλυμμένο με ένα παχύρρευστο στρώμα άσπρης λάσπης. Ίδια με φάντασμα. Σκέτη αηδία. Μάλλον φάνηκε η φρίκη μου, γιατί εκείνη έσπευσε να δικαιολογηθεί.

«Κάθε Παρασκευή απόγευμα αποφάσισα να κάνω κούρα ομορφιάς. Η συγκεκριμένη είναι μάσκα με γάλα

γαϊδούρας σε σκόνη» είπε δείχνοντας με το δάχτυλό της. «Γάλα χρησιμοποιούσε και η Κλεοπάτρα για να είναι πάντα λαμπερή. Το διάβασα προχθές σε ένα αγγλικό περιοδικό. Γιατί, λοιπόν, όχι κι εγώ;» είπε σχεδόν τραγουδιστά. «Τι να κάνουμε, χρυσό μου, βλέπεις, ο αγώνας με τον χρόνο είναι άνισος. Αλλά δεν το βάζω κάτω» μου χαμογέλασε συνωμοτικά και κάθισε στην μπλε πολυθρόνα τακτοποιώντας τη ρόμπα της.

«Παρασκευή δεν είναι σήμερα ή κάνω λάθος;» είπε ξαφνικά ρίχνοντάς μου μια λοξή ματιά. Με το δεξί της χέρι ίσιωσε νευρικά μια γκρίζα τούφα από τα μαλλιά της.

«Ναι, ναι, Παρασκευή είναι» βιάστηκα να την καθησυχάσω. Τον τελευταίο καιρό παραπονιέται πως ξεχνάει και έχει αρχίσει να ανησυχεί.

«Αχ, ωραία!» είπε με ανακούφιση και συνέχισε «Μήπως δεν μπορείς να έρθεις αύριο;».

«Όχι, μπορώ».

Η κυρία Σμιθ είναι Αγγλίδα. Πέρασε τα χρόνια του πολέμου εργαζόμενη για τη Hinkley Building Society, όπου αναλάμβανε τη συλλογή και παράδοση χρημάτων μεταξύ των επιχειρήσεων γύρω από το Bedworth με το ποδήλατό της, ενώ ο σύζυγός της πολεμούσε στη Μέση Ανατολή. Ήρθε στην Ελλάδα πριν από οχτώ χρόνια, όταν πέθανε ο άντρας της. Αποφάσισε πως είχε έρθει η στιγμή να κάνει το όνειρό της πραγματικότητα. Να ζήσει το υπόλοιπο της ζωής της στη χώρα του Σωκράτη και του Πλάτωνα. Το ανακοίνωσε σε παιδιά και εγγόνια την επομένη

κιάλας της κηδείας. Και την επομένη της επόμενης μέρας από την κηδεία, η κυρία Σμιθ έβαλε αγγελία για την πώληση του σπιτιού της. Κι όταν πια βρέθηκε αγοραστής, έβαλε μερικά ρούχα κι ένα φωτογραφικό άλμπουμ σε μια καρό βαλίτσα, και έβγαλε το αεροπορικό της εισιτήριο χωρίς επιστροφή. Με τα λεφτά της πώλησης αγόρασε αυτό το μικρό διαμέρισμα με θέα τον Παρθενώνα.

Μια μέρα τη βρήκαμε με τη μαμά να κάθεται στο πεζοδρόμιο. Είχε χάσει τα κλειδιά της και δεν ήξερε τι να κάνει. Η μαμά την προσκάλεσε στο σπίτι μας, μερικά τετράγωνα πιο πέρα, και της έδωσε φυσικό χυμό πορτοκάλι για να τονωθεί μέχρι να έρθει ο κλειδαράς.

Έτσι γνωριστήκαμε με την κυρία Σμιθ. Τα ελληνικά της ήταν άθλια. Σκόρπιες λέξεις μόνο ξεστόμιζε, και αυτές προσπαθούσε να τις πει με τη βοήθεια του λεξικού, το οποίο δεν αποχωριζόταν ποτέ. Συχνά πυκνά, η μαμά την καλούσε για τσάι. Φρόντιζε να το συνοδεύει με κέικ, τάρτες και μπισκότα, ώστε να της θυμίζει την πατρίδα της. Όσπου μια μέρα η μαμά είχε την ιδέα να πηγαίνω στην κυρία Σμιθ και να της διαβάζω παιδικά βιβλία, ώστε να αρχίσει να μαθαίνει τα ελληνικά. Στην αρχή, μου είχε φανεί γελοία η ιδέα της. Με τον καιρό όμως, όταν άρχισα να βλέπω την πρόοδο της κυρίας Σμιθ, παραδέχτηκα πως είχε δίκιο. Τώρα πια, μιλούσε πολύ καλά ελληνικά, με αγγλική προφορά βέβαια. Το εβδομαδιαίο μας ραντεβού, όμως, παρέμεινε.

«Ισχύει επομένως η γνωστή μας ώρα για αύριο;»

«Ναι, βέβαια».

«Και σήμερα... Μήπως είχαμε κανονίσει κάτι και το έχω ξεχάσει;» είπε νευρικά.

«Όχι, όχι, κυρία Σμιθ, ησυχάστε. Μπήκα στην πολυκατοικία για να γλιτώσω».

Πριν προλάβω να ολοκληρώσω, η κυρία Σμιθ έβγαλε ένα μικρό επιφώνημα.

«Από τι να γλιτώσεις, τι συμβαίνει, κινδυνεύεις;»

«Μην υπερβάλλετε» τη διέκοψα. «Απλά μού φάνηκε πως κάποιος με ακολουθεί. Μπορεί να το φαντάστηκα βέβαια. Θέλω να πω, μπορεί απλά να ακολουθούσε την ίδια διαδρομή μ' εμένα. Για καλό και για κακό πάντως, σκέφτηκα να μπω στην πολυκατοικία σας».

«Και πολύ καλά έκανες» φώναξε με θέρμη η κυρία Σμιθ. «Να σου φέρω λίγη λεμονάδα να ξεδιψάσεις, χρυσό μου; Θα πρέπει να τρώμαξες...» είπε και, πριν προλάβω να απαντήσω, είχε εξαφανιστεί στην κουζίνα.

Η ταπετσαρία στους τοίχους θυμίζει τη λουλουδάτη ρόμπα της κυρίας Σμιθ. Είναι φανερό πως της αρέσουν τα μοτίβα με λουλούδια. Το σαλόνι της μοιάζει με ένα απέραντο λιβάδι την άνοιξη. Κουρτίνες, καναπέδες και τραπεζομάντιλα, όλα γεμάτα τουλίπες, τριαντάφυλλα και πανσέδες.

«Θα σου φέρω και ένα κομμάτι από τη σοκολατόπιτα που έφτιαξα το πρωί, Λένη» ξεπροβάλλει για δευτερόλεπτα το άσπρο πρόσωπο της κυρίας Σμιθ, πριν ξαναχθεί στο βάθος της κουζίνας.